

som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3dje Valgrets (Tang) havde stillet, ikke var i Stand til at magte den Opgave. Jeg tror ikke, at jeg i nogen Maade foreskjer Udvalgets Værd ved at sige det. Jeg tør i hvert Tilfælde ikke paatage mig det, og jeg har ikke fra nogen anden Side i Udvalget hørt nogen Udtalelse om andre, som ere komne dertil. Men jeg mener, at i det Øjeblik, Straffelovens § 180 var bleven hævet, saa var derved Vejen banet for, at vi kunde komme til en Revision af vor Sædelighedslovgivning, og at man vilde komme til at overveje, ved hvilke forskellige Midler man kunde komme Prostitutionens Udfæjlsjer til Livs, Kristelsen paa offentlig Gade, overhovedet Opvækkelsen, Opvækkelsen af Drifter, som helst skulle have Lov til at have deres naturlige Gang. Jeg siger, at derved var Vejen banet, og det er derfor, jeg foreslaar at stemme for Ophevelsen af § 180. — Til Flertallets Undringsforslag have vi tilladt os at stille et andet Forslag, nemlig at andet og tredje Afsnit af den tilbageblevne Paragraf udgaa. Vi have gjort det for det første Afsnits Vedkommende af den Grund, at det forekommer os at være en aldeles umulig Bestemmelse. Det andet Afsnit lyder saaledes: „Dersom nogen Embedsmand eller Bestillingsmand foretager Handlinger, som sigte til Regulering af Utugt, bliver han at anse efter Straffebestemmelsen i almindelig borgerlig Straffelovs §§ 131 og 144“. Det forekommer os at være en aldeles løs, saa lidet bestemt Udtalelse, at „Embedsmænd foretage Handlinger, som sigte til Regulering af Utugt“. Ingen Embedsmand vil kunne vide sig sikker for, hvornaar han foretager saadan Regulering af Utugt, men vilde være det endnu mindre, saa snart man lader Straffelovens § 180 i sin nuværende Skikkelse bestaa, idet denne jo udtrykkelig forudsætter, at Politiet skal advare Kvinder, der drive Erhverv ved Utugt. Jeg føler mig ganske overbevist om, at den ærede Ordfører vil sige den Dag, Politiet giver en saadan Kvinde en Advarsel, at saa er vedkommende Embedsmand allerede paa gode Veje til at begaa en Handling, som sigter til Regulering af Utugt (Ordføreren [Tang]: Nej, aldeles ikke). Ja, det skal glæde mig i høj Grad at høre den ærede Ordfører senere nærmere klare, hvad han da forstaaer ved dette at foretage „Handlinger, som sigte til Regulering af Utugt“, mig er det ikke klart. For saa vidt jeg har forstaaet den ærede Ordfører, og saa vidt jeg kan forstaa hans Forslag, saa ville Kvinder, der ere straffede for at drive Erhverv ved Utugt, ogsaa fremtidig

blive undergivne et Tilsyn. Dette Løgetilsyn er en af de Ting, man hidtil plejer at forstaa ved Regulering af Utugt. Det er, saa vidt jeg forstaaer, et af Hovedpunkterne, vistnok den væsentligste Bestemmelse i den nuværende Regulering af Utugt. Men naar nu den ærede Ordfører og med ham det ærede relative Flertal lader denne Bestemmelse staa og samtidig indlægger Bestemmelsen om Embedsmænd eller Bestillingsmænd, der foretage Handlinger, som sigte til Regulering af Utugt, saa vil han efter denne Paragraf være nødt til at foretage saadanne Handlinger, og efter denne Bestemmelse vil han saa hjemfalde til Straf derfor! Jeg tror, at dette ærede relative Flertals Forslag i saa Henseende er saa lidet gennemarbejdet, om jeg maa bruge det Udtryk, saa lidet sammenholdt med den bestaaende Lovgivnings Bestemmelser, overhovedet saa lidet forklarer, hvad det egentlig er, man mener med de Udtryk, man bruger, at Folketinget næppe vilde vinde synnerlig store Lavbær ved at vedtage en saadan Bestemmelse. Det er derfor, jeg har tilladt mig sammen med min ærede Medforslagsstiller at foreslaa, at dette andet Afsnit udstemmes. Det tredje Afsnit er om muligt endnu mere mærkbart. I den nuværende almindelige borgerlige Straffelovs § 182 staaer der en Linie, som lyder saaledes: De, som gøre sig skyldige i Kuffert og en Del andet, eller som imod Politiets Forbud have Fruentimmer til Huse, straffes med Forbedringshusarbejde eller Fængsel paa Bånd og Brød. Det ærede relative Flertal foreslaar nu, at her skal udgaa de 3 Ord: „imod Politiets Forbud“. Det vil altsaa sige, at samtidig med, at man i § 180 lader disse 3 Ord staa, og der altsaa lader Politiet, eller maa jeg udtrykke mig saaledes, giver Politiet Anvisning paa at se igennem Fingre med, at Kvinder drive Utugt som Erhverv, samtidig med, at man giver Politiet den Anvisning og altsaa forudsætter, at fremtidig vil en hel Del Kvinder blive ved at drive Utugt som Erhverv, saa vil man derimod vælte Straffen for, at disse Kvinder, som med Politiets Tilladelse drive Utugt som Erhverv, Straffen for, at de ere til, Straffen for, at de findes her i Landet. — Straffen for det vil man vælte over paa de uheldige Husejere, hos hvem de komme til at bo! Man fastslaar, at enhver, som har et Fruentimmer til Huse, som ernærer sig ved Vossagtighed, skal straffes. Vossagtighed er allerede et temmelig vanskeligt Udtryk at komme til Rette med, men selv om man derved forstaaer det samme som at drive Utugt som Erhverv, saa vil fremtidig den Straf, Politiet fritager Kvinder for ved